

Strasbourg

Strasbourg egy remek hely. Hogy miért? Mert ahol annyi látnivaló, rendezvény, érdekesség, lehetőség van, mint ott, azt csakis ilyen és hasonló jelzőkkel lehet illetni. Autentikus régió, hihetetlen katedrálisok, festői környezet, világhírű művészek kiállításai, különböző koncertek, múzeumok, mesés hajóút, de amit soha nem feledek az a monumentális Európa Parlament. Ezek mind-mind közrejátszanak abban, hogy képtelenség legyen unatkozni. Azonban ne szaladjunk ennyire előre, hisz több volt ez, mint egy egyszerű kirándulás azon egyszerű oknál fogva, hogy nem voltam külföldön és még kis hazánkban se jártam mindenhol.

Manapság ha az ember világot akar látni a legkifizetődőbb utazási eszköz a repülő. Én is ezt választottam, illetve a strasbourgi reptér csöppnyi mérete miatt egy hosszabb részen buszt, de mindemellett nagyon élveztem oda-vissza az utat, főleg, hogy visszafelé felengedtek egy korábbi járatra, s ennek köszönhetően Kamillel, a furcsa városból jövő (*Liptovsky MIKULÁS?!*) szlovák sráccal együtt jöttem.

Maga a tábor sokkal inkább megérdemelne egy másik nevet, mert tábor is volt, meg nem is....Két hétig tartott, aminek első hetét egy családnál, második hetét pedig egy diákszállóban töltöttem 14 társammal. Angolul beszélünk, mert mindenki más országból érkezett, így kerültük el a bábeli zűrzavart. 16-18 év közötti korosztály számára volt kiírva a tábor, ami eléggé ideális, de nekem itt is sikerült a legfiatalabbnak lenni. Szerencsére – nézőpont kérdése – többségében lányok jöttek és a fiúk száma elenyészett az övük mellett, így 4:11, megvan a 2/3!

Az első hét többnyire az ismerkedés jegyében telt, bemutatkozás a Rotarynak, egymásnak illetve a város felfedezése. A családot egyébként finoman szólva sem láttam sokat, mert – és ez tényleg jó volt – szinte látástól-vakulásig záporoztak a programok, ahová siettek velem félig éber állapotban néha reggel 6!-kor is. Nem volt egyszerű, de hozzá lehet szokni. Mellesleg nagyon rendes, kedves francia családookról van szó (azért a többes szám, mert a többieknek is volt külön, saját bejáratú családja), akiről - többek közt – megtanultam néhány dolgot: sokat isznak, még többet esznek, de ami a legjobb: nem tudnak angolul, én meg persze nem tudtam franciául, úgyhogy fifty-fifty. Ám ez közel sem volt annyira vészes, mint amennyire elsőre tűnik, mert tudtak németül és használtunk egy közös nyelvet, ami nagyjából azt jelentette, hogy Catherine - aki az anya volt – kimondott egy teljesen alap szót (tehát lényegében mindenhol ugyanazt jelenti), én pedig heves bólogatások közepette köréépítettem egy történetet, amire az ő meglepedését jelző, bólogatott, így hát a reggelek és az esték egy elég érdekes head bang-versenynek tűnhettek a gyanútlan laikusoknak... de legalább rájöttem, miért írtak vissza mindig franciául az én ismerkedő angol e-maileimre a tábor előtt. A család nagyon otthonos kis helyen lakott - a velem egykorú fiúkkal - nem messze egy faluban (Kircheim), ami eléggé idillikussá varázsolta a hangulatot. Hát nagyjából így tudnám összefoglalni az első hét történéseit teletűzdelve mindenféle múzeumi, németországi vizitálással, élményekkel, sőt még egy kis hétvégi erdei kiruccanás is belefért.

A második hét volt a visszavágó, amikor is a diákszállóba költöztünk, ahol már nem volt család, csakis egy – elvileg – vezető felügyelt bennünket. Vezető: a klub a programok lebonyolítását úgy oldotta meg a két hét alatt, hogy a tagok közül minden nap más és más jött „idegenvezetőnek”. Mindent összevetve ez a hét is fantasztikus volt, ugyanolyan érdekes, sőt így, hogy együtt voltunk talán még élvezetesebb is. A színes programok megmaradtak, szabadabb kezet kapva, oda mehettünk, ahová akartunk, és ami külön tetszett, hogy együtt. Senki nem volt elszigetelve, magányosan, ami nagyon fontos, főleg, ha az ember először jár külföldön.

Ezen a héten mutattuk be prezentáció formájában országunkat, lakóhelyünket, családukat egy fogadáson, amit az egész klub meghallgatott. Vicces volt, tartalmas és – ahogy hallottuk – tetszett nekik. Szinte minden nap az egyik Rotary tagnál ebédeltünk, majd mozi vagy kötetlen(ebb) programok pl. koncert, fesztivál.

Összefoglalva: élveztem minden percét, bárkinek tudom ajánlani nyugodt szívvel, nemcsak Franciaországot, nemcsak az én angol versenyemen való részvételt, hanem az egész Rotary-érzést, mert valóban óriási élmény. Mercy Rotary Club!